

Τα λουλούδια της ελπίδας

Ο Χριστός ανέβαινε με δυσκολία το στενό μονοπάτι του Γολγοθά. Ο σταυρός που κουβαλούσε ήταν τόσο βαρύς! Κόντευε να του πέσει από τα χέρια. Γύρω του άνθρωποι φώναζαν, γελούσαν, κορόιδευαν. Όμως, Εκείνος δεν τους κρατούσε καμία κακία. «Δεν ξέρουν τι κάνουν. Συγχώρεσέ τους, Θεέ μου, Σε παρακαλώ» προσευχήθηκε στον ουράνιο Πατέρα Του.

Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό Του. Συνέχισε να προχωράει. Το ήξερε πως δεν έπρεπε να λυγίσει. Το ήξερε πως έπρεπε

να τελειώσει την αποστολή Του. Το ήξερε πως έπρεπε να θυσιάσει για να σώσει τους ανθρώπους, να τους κάνει να καταλάβουν τι σημαίνει αγάπη, να τους βοηθήσει να ζήσουν ευτυχισμένοι. Κάποιος όρμησε δίπλα του από το πλήθος και του έμπηξε πιο βαθιά το ακάνθινο στεφάνι που του είχαν φορέσει στο κεφάλι. Το στεφάνι έσχισε το δέρμα Του. Τα μυτερά αγκάδια κώδηκαν βαθιά στο μέτωπό Του. Αίμα άρχισε να κυλάει σταγόνα σταγόνα από τις τρύπες που άνοιξαν τα αγκάδια. Εκείνος και πάλι δεν είπε τίποτα. Δεν παραπονέθηκε. Μόνο βόγκησε λιγάκι.

Οι σταγόνες αίμα συνέχισαν να κυλάνε. Σχημάτισαν ρυάκι στο μέτωπό Του κι έτσι όπως ήταν σκυμμένος, κουβαλώντας το βαρύ σταυρό, άρχισαν να πέφτουν στο χώμα.

Όταν η πρώτη σταγόνα έπεσε κάτω, το χώμα λες και ζωντάνεψε. Ρούφηξε διψασμένο τη σταγόνα κι αμέσως από μέσα του φύτρωσε ένα μικρό λουλουδάκι. Το λουλουδάκι ίσιωσε το κορμάκι του και άνοιξε τα πέταλά του. Ήταν κατακόκκινο, ίδιο χρώμα με το αίμα του Χριστού, και ο μίσχος του είχε το σχήμα του σταυρού. Τα πέταλά του ήταν τόσο τρυφερά, τόσο εύθραυστα, σαν την καρδιά Εκείνου που κουβαλούσε το σταυρό.

Οι σταγόνες αίμα συνέχισαν να πέφτουν στο χώμα, το χώμα συνέχισε να τις ρουφάει διψασμένο και τα κατακόκκινα λουλουδάκια συνέχισαν να φυτρώνουν ένα ένα. Καμία σταγόνα αίμα δεν πήγε χαμένη. Η κατάξερη ανηφόρα του Γολγοθά γέμισε κόκκινα λουλούδια. Κάποια στιγμή τα δολωμένα, πονεμένα μάτια του Χριστού είδαν ένα από τα κόκκινα λουλουδάκια. Μεσ στο βαθύ του πόνο, χαμογέλασε. Αμέσως το λουλουδάκι άστραψε από ομορφιά και καμάρι. «Αχ, ας ήταν ο κόσμος ολόκληρος τόσο τρυφερός, τόσο αδώς σαν αυτές τις παπαρούνες!» σκέφτηκε ο Χριστός. Ξαφνικά, άλλος ένας άνθρωπος ξεχώρισε από το πλήθος κι έτρεξε κοντά του.

– Δώσε μου να κρατήσω λιγάκι το σταυρό σου, να σε ξεκουράσω, του είπε.

Ο Χριστός τον ευχαρίστησε, του έδωσε το σταυρό και συνέχισε να ανεβαίνει το Γολγοθά του. Δεν έσκυβε τώρα, κοιτούσε ίσια μπροστά. Και χαμογελούσε.

«Δε θα δυσιαστώ άδικα» σκέφτηκε. «Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου. Υπάρχει ελπίδα!»

Και ήταν εκείνη η νύχτα η πιο πονεμένη στην ιστορία του κόσμου. Ακόμη κι όταν ο Χριστός πήγε να συναντήσει τον Πατέρα Του, ακόμη κι όταν όλα σκοτείνιασαν, ακόμη κι όταν αστραπές και βροντές έκαναν τη νύχτα μέρα, τα μικρά λουλουδάκια με τα κατακόκκινα, εύδραυστα πέταλα δεν έπαδαν τίποτα. Ο αέρας και η βροχή έμοιαζαν να τα σέβονται, τους φέρωναν τρυφερά.

Κι από τότε, αυτά τα λουλούδια φυτρώνουν κάθε χρόνο το Πάσχα και μας θυμίζουν τη δυσία του Χριστού, την προσφορά Του στους ανθρώπους, την ίδια την αγάπη. Είναι οι μικρές, κατακόκκινες, τρυφερές, λεπτεπίλεπτες παπαρούνες. Είναι τα λουλούδια της ελπίδας!

